

Lulu Taylor

De winterkinderen

Achter hun perfecte levens
schuilt een grote leugen

THRILLER

ISBN 978-90-225-7879-7

ISBN 978-94-023-0762-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Winter Children*

Vertaling: Yolande Ligterink

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld kinderen: susan.k. | Getty Images

Omslagbeeld huis en winterlandschap: Shutterstock

Auteursfoto: © David Hews

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Lulu Taylor

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

First published 2015 by Pan, an imprint of Pan Macmillan, a division of
MacMillan Publishers International Ltd.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Gill, met liefde

Proloog

Francesca buigt zich over de tafel en legt haar hand op die van hem.

‘O, Dan, wat vind ik dat erg.’

Dan kijkt op met ogen vol verdriet. ‘Het gaat wel. Het komt goed. Alleen... ze lijdt eronder. Je weet hoe dat gaat. Het is een soort gekte. Ze kan het niet loslaten.’

‘Natuurlijk begrijp ik het.’ Ze glimlacht naar hem en hoopt dat die glimlach haar medeleven overbrengt. Het spijt haar echt voor hem, want ze vindt het vreselijk om hem ongelukkig te zien, maar diep in haar hart, op een plekje waar ze amper durft te kijken, schuilt een geheim verlangen dat dit in zijn tot dusver zo voorspoedige leventje eens niet zo soepel zal verlopen. ‘Hebben jullie nog verder nagedacht over adoptie?’

Dan zucht. Ze wrijft zachtjes met haar duim over zijn hand en geniet van de gladheid en de warmte van zijn huid. Ze vindt het nog steeds fijn om hem aan te raken als ze de kans krijgt. Het heeft iets spannends, alsof ze iets doet wat niet mag, maar geeft haar ook iets van eigendomsrecht. *Ik ken je al zo lang*, lijkt ze ermee te zeggen. *We kunnen het doen. Het is geoorloofd om elkaar op deze intieme manier aan te raken, iets wat normaal is voorbehouden aan geliefden.* Onlangs heeft ze bij een feestje in zijn flat haar arm om zijn middel geslagen en haar hand in de achterzak van zijn spijkerbroek laten glijden, zodat de handpalm zich kromde over de welving van zijn bil. Ze heeft dat verscheidene minuten volgehouden, tot hij zich zachtjes losmaakte om meer wijn te gaan halen. Olivia was toen natuurlijk al naar bed.

‘Ze heeft het erover om een Chinees meisje te adopteren,’ zegt Dan. ‘Daar had ze iets over gelezen in een tijdschrift. Maar ik ben er niet zo happig op. Het zou echt mijn allerlaatste toevlucht zijn. Ik wil maar zeggen, je loopt zo’n risico. Je hebt geen idee wat voor kind je in huis haalt.’

Francesca knippert met haar ogen. *Ook met eigen kinderen weet je niet wat je krijgt.* Maar Dan heeft altijd graag zekerheid gehad, zo veel mogelijk, tenminste. Hij houdt van plannen en strategieën, een duidelijk verband tussen oorzaak en gevolg. Ze merkt aan hem hoe ellendig hij de frustraties en de onbeantwoorde vragen van de onvruchtbaarheid vindt. *Ik wou dat ik het voor je kon oplossen. Dat ik het gemakkelijk voor je kon maken.*

Hij zucht nogmaals. ‘We denken nog niet serieus na over adoptie. Ze geeft het niet op zolang er een kans is dat ze zwanger zou kunnen raken. Maar ja, de kosten... het geld... We hebben vier IVF-pogingen achter de rug. We kunnen het niet meer betalen.’ Zijn blik glijdt weg. Hoe openhartig ze ook zitten te praten, hij heeft wel zijn trots. ‘Bovendien gaat het niet zo goed op het werk. Er komt weer een ontslagronde aan. Ik heb er al twee overleefd. De volgende keer zou mijn geluk wel eens op kunnen zijn. We kunnen niet alles wat we hebben uitgeven aan iets wat misschien nergens toe leidt. Dat is verdomme geld over de balk smijten.’

Ze pakt zijn hand iets steviger vast en zegt gretig: ‘Laat mij helpen.’

‘Wat zou jij nu kunnen doen?’ Hij stoot een kort lachje uit, niet minachtend, maar hopeloos.

‘Ik kan het geld missen. Dat weet je.’

Hij verstrakt en trekt zich iets terug. ‘Nee. Dat kan ik niet aannemen.’

‘Natuurlijk wel. Waarom niet? Je weet hoe wij ervoor staan; we hebben meer dan we ooit kunnen opmaken. Als het slechts een kwestie van geld is om jou en Olivia te geven wat jullie het liefst op de wereld willen hebben... Daar kan ik jullie zo gemakkelijk mee helpen dat het belachelijk is om het niet te doen.’

Hij kijkt naar haar alsof hij haar voor het eerst in heel lange tijd echt ziet, met oprechte verbazing in zijn ogen. ‘Zou je dat doen?’

‘Voor jou doe ik alles,’ zegt ze vurig.

Hij fronst licht.

Ik ben te ver gegaan. Nu schrikt hij ervoor terug. Haastig gaat ze verder. ‘Omdat ik jou en Olivia gun wat ik heb. De kinderen zijn alles voor me. Niets komt daarbij in de buurt. Als ik ervoor kan zorgen dat jullie het ongelooflijke avontuur van het ouderschap kunnen beleven, wil ik dat graag doen. Het is fantastisch om te weten dat je iets van jezelf achterlaat, en het is eindeloos fascinerend om te zien wat jij en je partner samen kunnen maken. Ik zie elke dag dingen van mezelf of Walt in de kinderen, of anders vraag ik me wel af hoe we zo’n frisse en interessante mix hebben kunnen voortbrengen. Jij en Olivia krijgen vast prachtige en getalenteerde kinderen. Ik wil ze leren kennen.’ *Dat zou het hem moeten doen.*

Haar woorden lijken het gewenste effect te hebben. Dan lijkt nu minder op zijn hoede, maar er is iets anders van zijn gezicht af te lezen, iets wat ze niet helemaal kan doorgronden. Dat verbaast haar. Ze heeft altijd aangevoeld wat hij dacht. Daarom vertrouwt hij zo op haar. Als hij tegen haar zegt dat niemand hem zo goed kent als zij, weet ze zeker dat het waar is. *Alleen ik ken de echte Dan. En toch hou ik van hem.*

‘Wat is er?’ Ze buigt zich weer naar hem toe, grijpt elke mogelijkheid aan om dicht bij hem te zijn. ‘Er is iets.’

‘Nou...’

‘Wat is het? Je kunt het mij wel vertellen. Dat weet je.’

‘Er is een probleem. Iets wat niet met geld kan worden opgelost, ben ik bang. Olivia’s eitjes zijn niet meer levensvatbaar, zie je. Ze zijn erachter gekomen dat haar eierstokken voortijdig verouderd zijn. Het is zinloos om nog een IVF-poging te doen. Ze zal nooit een kind van zichzelf hebben.’

‘O! God, dat is verschrikkelijk. Wat erg voor haar.’ Diep vanbinnen steekt een triomfantelijk leedvermaak zijn kop op. *Ik heb ge-*

wonnen. Ze zal nooit kinderen van hem krijgen. 'Arme Olivia. Arme jij.' Ze knijpt in zijn hand en hij kijkt haar dankbaar aan.

'Dank je, Cheska. Het was een hele klap toen we erachter kwamen. Olivia is er kapot van. Ik denk dat we het feit onder ogen moeten zien dat dit voor ons het einde is. We krijgen gewoon geen kinderen. Het enige wat we nu nog kunnen doen, is dat accepteren en verdergaan met ons leven. Dat kan Olivia natuurlijk niet. Nog niet. Ze denkt dat ze nog steeds zwanger kan worden. Ze wil donor-eitjes gebruiken, maar ik heb gezegd dat daar geen sprake van kan zijn.'

'Echt? Waarom niet?'

Opeens verschijnt er een intense blik in zijn ogen. 'Je zei het zelf al. Dat je jou en Walt in de kinderen kunt zien en hoe fascinerend je de mensen vindt die jullie hebben voortgebracht. Ik kan de gedachte niet verdragen dat de genetische erfenis van onze kinderen voor de helft die van een totale vreemde zal zijn. Een hele familiegeschiedenis waar we niets van weten. Dat vind ik een verschrikkelijk idee. Misschien is het verkeerd van me, waarschijnlijk wel, maar ik wil geen kinderen grootbrengen van een anonieme donor met god mag weten wat voor achtergrond. Ook al zijn ze voor de helft van mij. Klinkt dat een beetje logisch?'

Ze staart hem aan. De lijnen in zijn gezicht worden zachter in deze nieuwe fase van zijn leven. De scherpe trekken van zijn twintiger jaren, met de holtten in zijn wangen en de glans van zijn donkere haar, zijn in zijn dertiger jaren door de lange werkuren achter een bureau wat molliger en doffer geworden. Daarna kwam de gebruikelijke schok toen hij de veertig zag naderen en begon hij aan zijn conditie te werken, af te vallen en in vorm te komen, maar nu zitten er zilveren strepen in zijn donkere haar en zijn de stoppels op zijn kaken grijs. Dat doet niets af aan haar oordeel dat hij nog steeds de mooiste man is die ze kent. 'Ja,' zegt ze langzaam. 'Natuurlijk klinkt dat logisch.'

'Olivia ziet het probleem niet. Ze denkt dat ik er evengoed van zal houden. Ze zegt dat zij ervan zal houden, ook al is ze helemaal

niet aan het kind verwant. Ze begrijpt het niet. Hoe ik het voel, bedoel ik.'

'Ik weet hoe je je voelt. Het is heel begrijpelijk.' Ze is zich bewust van een opwelling van inspiratie. Opeens ziet ze een manier om haar triomf compleet te maken. *Als ze nu eens... Maar hoe? Kan ik... Zou het werken?* 'Het is niet meer dan natuurlijk dat je wilt weten wat de achtergrond van je kinderen is. Hoe kun je ze anders begrijpen? Maar... weet je... er is een manier waarop jij en Olivia allebei kunnen krijgen wat je wilt.'

Ze kijkt hem aan en wacht tot het hem gaat dagen, maar er gebeurt niets. Hij fronst weer en zegt: 'Hoe bedoel je?'

Het heeft geen zin om te wachten, ziet ze. Hij zal er nooit zelf op komen. 'Ik zou eicellen aan jou en Olivia kunnen doneren. Ik weet dat ik iets ouder ben dan gebruikelijk is voor donoren, maar ik ben nog geen veertig. Het kan geen kwaad het te proberen, toch?'

Hij zit haar verbijsterd aan te gapen. Dan zegt hij verbaasd: 'Jij?'

Ze knikt, glimlachend en met glanzende ogen. 'Ja! Het is een briljant idee. Je kent me. Je zult me altijd van alles kunnen vragen over genetische aspecten. Je weet dat ik intelligent ben en over mijn gezonde verstand beschik.'

'Maar...'. Hij lijkt helemaal ontdaan nu het idee wortel begint te schieten. 'Zou je dat voor ons doen?'

'Natuurlijk!' Ze lacht opgewekt. 'Ik bied niet aan een baby voor jullie te krijgen! Dat mag Olivia zelf doen. Het lijkt me gewoon een heel nette manier om het probleem op te lossen.'

De geïnteresseerde vonk in zijn ogen dooft. 'Olivia zou er nooit mee instemmen,' zegt hij kort.

'Waarom niet?'

'Denk er eens over na. Dat doet ze nooit.'

Francesca doet alsof ze dat vreemd vindt, maar ze kan natuurlijk wel raden waarom Olivia er geen moment over zou denken haar eicellen te accepteren. 'Het zal wel wat moeilijk zijn, want we zijn immers vriendinnen...' zegt ze langzaam en knikkend. 'Ze zou het gevoel kunnen hebben dat het niet helemaal haar baby was.'

Dat is natuurlijk niet alles. Ze weten het allebei, hoewel het een van de weinige dingen is waar ze nooit over hebben gepraat. *De geheime dingen. De onuitgesproken dingen. Wat weet Olivia precies?* Ze is er altijd van uitgegaan dat Dan haar heel weinig heeft verteld. Hij heeft een goed gevoel voor zelfbehoud.

Francesca weet wanneer een tactische terugtocht op zijn plaats is. 'Natuurlijk. Je hebt gelijk. Het is een dom idee. Er staan zoveel dingen in de weg, dat ik zeker weet dat het praktisch onmogelijk is. En zoals je al zegt zou Olivia geen eicellen willen hebben van iemand die jullie zo na staat als ik.' Ze leunt achterover en lacht weer. 'Ik bedoel, je kunt het natuurlijk niet zo regelen dat ze niet zou weten van wie de eicellen kwamen! Nou ja, als je echt zou willen, zou het waarschijnlijk wel kunnen. Ik ben ervan overtuigd dat een kliniek ertoe overgehaald zou kunnen worden. Niet hier, misschien. Maar in het buitenland. Ik geloof niet dat het onmogelijk is, als je het echt zou willen. Maar wel zo goed als.'

Ze laat een stilte vallen en vraagt zich af of haar woorden het gewenste effect zullen sorteren. Hij zou moeten lachen en onomwonden moeten zeggen dat hij Olivia nooit zo zou bedriegen. Maar dat doet hij niet. Hij kijkt naar haar met een blik die duidelijk maakt dat er allerlei mogelijkheden door zijn hoofd gaan en dat hij zich een toekomst voorstelt waarin Olivia krijgt wat ze wil zonder dat hij een compromis hoeft te sluiten. *Hij denkt er zowaar over na.* Ze wordt gegrepen door een vreemd geluksgevoel. Opeens wil ze niets liever dan dit. En ze ziet dat Dan in zijn hoofd al de sprong heeft gewaagd over een barrière die onoverkomelijk hoort te zijn. *Hij denkt erover om tegen haar te liegen.*

Ze zou het schokkend moeten vinden, maar ze heeft altijd geweten dat hij in wezen een nietsontziende man is. Als het betekent dat hun band daardoor nog hechter wordt, vindt zij dat niet erg. *Liefde betekent tenslotte dat je iemands fouten ziet en toch van hem houdt.*

Ze kan zich geen leven voorstellen waarin haar bestaan niet wordt beheerst door haar liefde voor Dan. Die maakt al zo lang deel van haar uit dat ze er nooit vragen bij stelt.

Ze kijkt toe terwijl hij over haar schaamteloze, gedurfde voorstel nadenkt. Al die jaren heeft ze stilletjes gehoopt dat de vruchtbaarheidsbehandelingen niet zouden aanslaan. Maar dit... dit zou het mooiste zijn van alles.

Deel 1

1

Zes maanden later

Olivia wordt met een schok wakker en kijkt op de klok. Het is halfzes in de ochtend. Mooi tijdstip om in de tuin te werken. Maar ze gaat vanmorgen niet in de tuin werken. Het enige wat ze wil, is plassen.

Ze glipt stilletjes het bed uit om Dan niet wakker te maken, die aan zijn ademhaling te horen diep in slaap is, pakt haar telefoon van het nachtkastje en loopt op haar tenen door de gang naar de badkamer. Ze staan te wachten waar ze ze heeft klaargezet: een schoon waterglas en een in folie verpakte strip.

Dit is de vroegst mogelijke datum waarop ze te weten kan komen of het deze keer gelukt is.

Verwacht er niet te veel van, houdt ze zichzelf streng voor terwijl ze haar pyjamabroek naar beneden trekt en het glas pakt. Ze heeft dit al zo vaak gedaan, met negatief resultaat. En een paar keer was het positief en heeft ze de verrukking en de hoop toegelaten, alleen om een week of twee later alles de grond weer in geboord te zien worden.

Maar dit keer gaat het om prachtige verse eicellen, niet die verlepte zoi van mij. Dit keer hebben we een kans.

Ze houdt het glas in de toiletpot en plast voorzichtig. Ze weet dat ze het best ochtendurine kan gebruiken, omdat die de hoogste concentratie zwangerschapshormonen bevat. Ze zet het glas neer en pakt de test uit. Ze zou het inmiddels blindelings kunnen, maar

voor alle zekerheid leest ze de instructies, zoekt de stopwatch op van haar telefoon, steekt het eind van de strip in het glas warme urine, verwijdert hem na vijf seconden, doet de dop er weer op en legt hem neer. Het vocht trekt door het controleschermpje en de roze streep bevestigt dat de test werkt. Nu moet ze twee minuten wachten. Ze drukt op de knop van de stopwatch en probeert ergens anders aan te denken.

Ik ga mijn tanden poetsen. Dan ben ik even bezig.

In de spiegel boven de wastafel ziet ze hoe ze langzaam haar tanden poetst en met haar blauwgrijze ogen naar zichzelf kijkt.

Ben je zwanger of niet?

In haar gezicht is er in ieder geval niets van te zien. Ze voelde zich niet anders dan anders toen ze terugkwamen uit Spanje, nadat de eicellen waren ingebracht, maar nu voelt ze een vreemde sprankeling van hoop, hoop dat de kansen dit keer zullen keren, na alle pijn en ellende en het weggegooide geld.

Ze staart naar zichzelf terwijl ze haar mond spoelt. *We zouden goede ouders zijn, dat weet ik gewoon.* Ze kijkt omhoog naar welke macht zich daarboven ook mag bevinden en denkt: *ik beloof dat ik alles zal doen wat ik kan om de beste moeder op de wereld te zijn en een gelukkig, gekoesterd kind groot te brengen, als u me de kans wilt geven. Niemand zal het harder proberen dan ik. Dat zweer ik.*

Ze kijkt naar de stopwatch. Er is pas een minuut voorbij. Hoe kan het dat de tijd zo langzaam gaat? Het is nog erger dan wanneer ze in de sportschool een minuut moet planken. Dan gaat de tijd langzaam, maar hiermee vergeleken is dat nog topsnelheid.

Omdat ze niet weet wat ze anders kan doen, zet ze de flesjes badolie op de plank goed en dan bedenkt ze dat ze enorme zin heeft om in bad te gaan. Het is nog zo vroeg, ze heeft nog een paar uur voordat ze op moeten staan, tijd genoeg om lekker lang te liggen weken. En tegen de tijd dat het bad is volgelopen, zal ze weten of ze iets ligt te vieren of zichzelf ligt te troosten.

Langzaam en zorgvuldig kiest ze een badolie met mandarijn en ginseng, die ze afgelopen Kerstmis heeft gekregen.

Het klinkt lekker. Maar zal het niet meer op een enorme kop kruidenthee lijken dan op een bad?

Het alarm van de stopwatch gaat en ze schrikt op.

Het is zover. De test is klaar.

Ze loopt ernaartoe en kijkt met licht trillende vingers naar het schermpje. Vol stomme verbazing blijft ze ernaar staren. Wat betekent dit? Frosend pakt ze het foldertje en vouwt het open met vingers die opeens stijf en onwillig aanvoelen.

‘Als er geen streep staat, ben je niet zwanger,’ leest ze. ‘Als er wel een streep staat, ben je zwanger.’ Ze staart naar de strip. Er staat een streep. Vaag, maar hij is er wel. Ze leest het nog eens na. ‘Als er een streep staat, ben je zwanger.’ Ze wordt overspoeld door vreugde, een bruisende golf opgetogenheid, en slaat verrukt haar armen om haar bovenlichaam.

Ik wist het. Ik wist het gewoon.

Ze legt de strip neer en aarzelt even, maar dan gaat ze terug naar bed, waar ze dicht tegen Dan aan kruipt en hem streelt en zijn schouder kust tot hij wakker wordt. Hij kreunt een beetje. ‘Goedemorgen,’ mompelt hij, en dan gaapt hij. ‘Hoe laat is het?’

‘Bijna zes uur,’ zegt ze. ‘Nou ja, kwart voor. Dan, kan ik je iets vragen?’

‘Ik hoop voor jou dat het belangrijk is,’ mompelt hij in zijn kussen. ‘Ik had nog kunnen slapen.’

‘Natuurlijk is het belangrijk.’ Ze geeft hem nog een zoen en laat haar vinger over het zachte, donkere donshaar in zijn nek glijden. ‘Dan... denk je dat je ooit evenveel van iemand anders zult kunnen houden als van mij?’

Dan draait zich om en kijkt haar vragend aan. ‘Net zoveel van iemand anders houden als van jou? Doe niet zo raar, natuurlijk niet. Ik zal altijd het meest van jou houden, dat weet je.’

‘Nou,’ zegt ze vrolijk, ‘je zult het toch moeten proberen!’

Een verwarde blik. ‘Hoe bedoel je?’

‘Dan, we zijn zwanger!’ zegt ze stralend. ‘Het is gelukt! We krijgen een baby!’

Hij blijft haar even aanstaren terwijl hij het tot zich door laat dringen en dan juicht hij onbeheerst: ‘Het is gelukt! Zijn we zwanger?’

Ze knikt en lacht verrukt. ‘Ja! Ik wist dat we deze keer geluk zouden hebben. Ik wist het gewoon!’

Hij lacht ook en ze omhelzen elkaar stevig. Ze weten allebei hoe lang en zwaar deze weg is geweest.

‘Het is nog vroeg dag,’ zegt ze snel. Ze wil het niet bederven door er al te zeker van te zijn.

‘We moeten ons niet te veel laten meeslepen,’ waarschuwt hij. ‘Denk eraan, we hebben dit eerder meegemaakt. We zullen nog lang moeten wachten voor we echt zeker kunnen zijn.’

‘Ik weet het.’ Ze glimlacht breed. ‘We moeten verstandig zijn. Maar ik heb hier een goed gevoel bij. Ik weet niet waarom. Het moeten gelukseitjes zijn!’

Zijn glimlach verstart even en dan zegt hij enthousiast: ‘Dat moet wel. O mijn god, dit is zo spannend.’

Ze omhelst hem nog eens. ‘Ik hou van je, Dan, en ik weet dat je een fantastische vader wordt.’

‘Ik hou ook van jou, schat.’ Hij houdt haar stevig vast. ‘En jij wordt een geweldige moeder, want je bent sowieso al een geweldig mens.’

‘Ik kan niet wachten om onze baby te zien,’ zegt ze. ‘Ik vraag me af wat voor kind het zal zijn.’

Hij zoent haar teder en zegt: ‘De tijd zal het leren.’